

H. úr hetedik monológja

Megszöktem a hűvös Dániából s remélem
itt a vén Iszter partján már senki sem keres.
Gyáva voltam tán, hogy a sors elől kitértem,
de végzetem itt is prédájára les.

Álruhát nem hordok, mert céltalan éltem
elleplezi úgyis balga szándékom,
a bujdosó magányban talán megértem,
mért jobb, ha gyilkos vágyam vért nem ont.

A bűnt bűnnel lemosni többé már nem lehet,
fertőz az így is, úgy is, s nincs jó gyógyszer,
mikor egy egész elárvult nemzet lesz beteg.
A távolból higgadtabban látom, hogy kell

a dolgok természetét történni hagyni,
s bízni munkájában a megváltó időnek.
És nélkülem is megy minden, hisz annyi
hasznom sincs, mint egy mérgezett törnek.

Titkokat kanyarít élém a nagy folyó,
ahogy ezredévek sodrában hömpölyög.
Nem fedi fel valódi lényegét a szó,
csak elrejti, mint víz felett a köd.

A percek néha mélyebbre húznak,
mint az Iszteren örvénylő körök,
s én futnék vele el, de itt hagy túsznak,
boldogtalan kis népek között.

Profán ima

Szemetet fúj a tavaszi szél,
Villan a fényben, az, aki él.

Perdül a falról rossz vakolat,
Tart a golyónyom téglafalat.

Az utcában elmúlt, vad korok
hagytak a tudatban mély nyomot.

Most béke van. Olyan meglöpött.
A vágy gyatra, a gyomor korog.

Élni kellene jobb életet,
Elfeledni régi vétkeket.

Több s jobb lenni, mint aki voltál,
Szép áldozat, eleven oltár.

Nem tudni másról, csak ami van,
Múlt és jövő már boldogtalan.

Átölelni, képet a keret,
Megérteni rossz embereket.

Nem akarni sokat, keveset,
Épp annyit csak, amennyit lehet.

S ha mindez valahogy sikerül,
Feloldoz a mély, végtelen űr.

H. úr két kérdése

Mért pont így s ez lettem, ha más is lehettem volna?
Mennyire lehet az enyém a saját magam sorsa?

H. úr és a horizont

Lehet olyan ponton túli pont, mélység és magasság,
határtalan horizont, honnan belátni életet és halált?

Hiába

Hiába reménykedsz, hogy megszöksz majd végre,
veled vagy nélküled, de sosem lesz vége.

H. úr és az idő

Egyszer lebegő mennyország,
másszor mélybe húzó kárhozat.
Az idő vékony fonalán
tetteiddel egyensúlyozgatsz.

Sőt

H. úr mögött a minden, H. úr előtt a semmi.
H. úr előtt a minden, H. úr mögött a semmi.
Tulajdonképpen mindegy, ha magában hordja Őt.
De H. úr akkor se semmi, ha az Úr a minden.
Sőt.